Värd Djuret

av
Ylva Ve

En vit jacka med röda prickar hänger i hallen. Flärpen är trädd runt en arm på hatthållaren och den vadderade luvan är slapp. Väggarna har målats orangea med pensel, det mörkbruna trägolvet vidgas till ett litet kök med trasmatta och ett vardagsrum utan fönster där en grön plyschsoffa, en mini-TV och pallen den står på omges av krukväxter, och längre in, mellan köksfönstret och TV-väggen, finns det ett sovrum. Därinne tog en fluffig matta emot Hillevis fötter när hon steg upp för en timme sedan, och efter en noggrann dusch sitter hon nu framför pigtittaren med hårnålar mellan läpparna.

Mörkblonda slingor har kammats bak och snurrats ihop till en knut. Balettlektionerna uppoffrades till förmån för studier när hon var sexton – strax efter att läraren hade dömt ut henne som evigt medioker – men vanorna sitter i och knuten är så fin, så förutom den minskade åtstramningen vid hårfästet har den varit hennes vardagsfrisyr i femtiotvå år.

Inte för att hon någonsin brydde sig om flikarna, men frisören tyckte att de skulle få växa igen när det blev dags att färga ålderstecknen, och det hade han nog rätt i.

Pallen knarrar när hon byter ben. Något faller utanför fönstret. Vänster fot far upp så högt höften orkar, blågråa ögon ser på det långsmala ansiktet i spegeln, nål efter nål tas från läpparna och till slut är hon klar.

Ute i hallen tar hon på sig jackan och fiskar upp mp3-spelaren ur fickan, sätter på musiken från Bröderna Lejonhjärta, drar på sig en röd ryggsäck med alla sina värdesaker i, låser ytterdörren bakom sig, går varligt nerför trapphusets brokiga steg och knuffar till sist upp den numera olåsbara porten.

Blåsten viner runt hörsnäckorna i den kyliga aprilmorgonen, sliter i

håret på pojken som landat på trottoaren, och medan bloddroppar fortsätter smyga sig ut från under huvudet så har den röda pölen framför honom redan torkat.

”Men…” hör hon ovanför sig, och ser hans mamma luta sig ut genom ett fönster på femte våningen.

”Han är död!” ropar hon tillbaka.

Mamman nickar. Hillevi kliver över den lealösa kroppen och skyndar sig snart längs de sju kvarteren mellan lägenheten och mottagningen. Anteckningsblocket finns med i ryggan men klockan är mycket, så det får vänta tills hon är framme. *Minnet är bra men kort,* ekar Folmers muntra bas i huvudet.

Likt en kommunalförsörjd skulptörs oinspirerade tolkning av Vättern har övergångsställena blivit till gråvita vågor. Trottoarernas innerkanter ligger uppbända mot kvartersfasaderna. De senare har också gett med sig, liksom släppt på spänningarna, men inga fönster har gått i kras och kommer kanske aldrig göra det heller. Allt är bara trångt, trängt, och ovanför de buckliga taken ligger vårens blekblåa himmel som en kuliss.

Bilisterna blir allt färre, att gå tar ändå mindre tid nu än förut, stadens yngsta fornlämningar består av cykelställ som klämts ihop tills hjulen fastnat och Hillevi påminns om gamla julkalendrar – små och mysiga inuti handpysslade skapelser. Så borde hon inte tänka, men även en närvarande människa kan önska att världen vore mindre ibland.

För ett par år sedan rev man flera bostadshus mitt i stan för att ge plats åt Viloparken, som fått sitt namn efter den samtidigt uppförda byggnaden på dess långsida, och året runt påtar trädgårdsmästare i jorden eller bär på plantlådor genom havet av blommor som just

nu består av påskliljor. En asfalterad gångbana slingrar sig fram från det ena hörnet till det andra. På vägen passerar den ett flertal konstverk, många röda bänkar, en kulle med ett gult lusthus på och tre lekplatser, och om Hillevi misslyckas med sitt uppdrag så kommer det mesta av allt detta nås av solen först vid middag framöver, men Vilan är ännu långt ifrån färdig, så så här dags på morgonen ligger mindre än en tredjedel av parken i skugga.

Förra gången tog hon en stig längs parkens utkant, men just nu går det inte: minst hundra människor blockerar den, har trampat ner liljorna runtomkring, och står nu tysta med blickarna dolda innanför öppna ögon. Det får bli trottoaren längsmed Vilan istället.

Som en hypnotisk skärmsläckare växer den röda fasaden till kluster av rektanglar som passerar och ersätts, och deras gravskrifter, karvade för hand av nära och kära, är som likformiga dekorationer i ögonvrån. Den enorma ställning som urnorna ligger i, och som håller Vilan uppe, är ännu ofylld högre upp. Ur ett öppet fönster, i det mycket mindre kvartershuset på kortsidan, hörs pianoelever öva på Vilovisan.

”Hillevi!”

Hon vaknar ur hypnosen och ser Åsa från dansstudion komma emot henne. Väninnan svarade på annonsen från mottagningen, hon också, och som en av få kvarvarande själar klarade hon sig igenom flera sållningar, men med barn och barnbarn i bilden ansågs hon ha för mycket att förlora. Hon fick aldrig veta varför hon nekades, ej heller vad uppdraget skulle bestå av, och Hillevi har getts munkavel.

”Nämen hej! Du, jag har jättebråttom”, ropar hon ursäktande, och en ung man som lutat sig mot urnorna börjar röra på sig, ”men vi hörs!”

De vinkar till varandra, och sedan är Åsa borta.

Klockan är fem minuter i tio, vårsolen bländar med sitt kalla ljus och Hillevi, som aldrig har kommit sig för att köpa solglasögon, skuggar med ena handen medan hon navigerar havet av tomma själafönster. Den unga mannen har redan halkat efter, och bortom Vilan är det folktomt de sista metrarna så när som på en kvinna med barnvagn.

Hillevi småspringer över det vågiga övergångsstället, saktar ner så att kvinnan med barnvagnen ska få gå in först utan att känna sig jagad, men ökar takten igen när hon inte rör på sig och känner därefter irritationen gnaga när kvinnan, som fjärraktiverad av hennes uppenbarelse, plötsligt ska hasa in jämte Hillevi.

Mottagningen är inte gömd, men dess skyltning i entrén är så anspråkslös att till och med patienter på väg till tandläkaren ovanför inte lägger märke till den. Hillevi skyndar förbi receptionen, svänger in i den lika anspråkslösa korridoren här på markplan, trycker pekfingret mot skannern som satts upp bredvid dörren längst in, är äntligen inne, och sjunker ner i en stol.

Det väser när ryggan dras ner över jackans rödprickiga tyg. Ett dovt klick senare har topplocket knäppts upp och anteckningsblocket tagits fram, och ett skaller väcker minnen från mellanstadiet när hon gräver efter blyerts i det mörkgröna pennfodralet. Så bläddrar hon fram till senaste sidan, till hälften fylld av anteckningar, och skriver in morgonens dödsfall:

2 april, 09:44
Pojke, 13, hoppat från balkong, bor hos mamma, ingen pappa, inga syskon, symptom sedan 26 oktober, nätverk

Pennans röda suddgummi trummas mot läpparna och benen

hamnar i kors medan hon funderar på vad hon ska skriva. Har ingen aning om vad grannpojken hade för nätverk. Kanske spelar det ingen roll – hon har tillräckligt att gå på ändå. En dörr öppnas längre in i lokalen, och med flinka händer packar hon ner allt igen när Folmer vinkar in henne.

Hans gråa hår är tjockt och står idag åt alla håll. Läsglasögonen sitter uppe på pannan och de blåa ögonen ser trötta ut. Ändå är han lika munter som alltid, och ler förnöjt när han stänger dörren efter dem.

Gröna lysrör ramar in porten. I övrigt är det mörkt.

"Hur känns det? Har du kunnat sova?"

Hon nickar. Vill börja innan det blir för nervöst.

"Det borde gå bra", säger Folmer och verkar känna likadant.

De ser på varandra, två blickar i mörkret. Hon har händerna i jackfickorna och ler med nedböjda gipor.

Först trodde folk att världen krympte på grund av underjordisk aktivitet, men under marken var allt som vanligt. Sedan trodde de att atmosfären var utsatt för tryck utifrån, men bortom Jordens skira slöja var det tomt. På den platta himlen förändrades stjärnor och himlakroppar långsamt och på sätt ingen kunde sätta fingret på, men inget har krockat eller fallit in i något annat. Otaliga miljarder och den sammantagna hjärnkapaciteten av många genier har lagts ner på att hitta hotet eller åtminstone dess kännetecken långt ute i universum, men förutom att allt är lite hopknycklat så är det som vanligt.

Folmer är dock den sortens geni som inte hyser betänkligheter

kring att smussla över forskningsanslag på mindre genomtänkta sidoprojekt, och nu, efter flera års ensamt arbete, har han nått ett genombrott.

Hillevi glor på porten och undrar om hennes egen hjärna kommer klara av det okända på andra sidan. Om den kommer förmå vägleda henne tillbaka från det som är för annorlunda, eller om den kommer haverera. Hon har i alla fall en port, en övergång. Hur de andra överhuvudtaget kom i kontakt med hotet är ett mysterium. Folmer vet inte ens om det finns därute eller om det *är* därute. Men han tror att det gömmer sig hos en människa. En som spridit det omänskliga tillståndet till andra utan att själv ha några symptom. En som lever i symbios med hotet. Ett värddjur.

”Jaha, det är ingen idé att ödsla mer tid. Är du redo?”

Det vattnas oroligt under tungan. Hon nickar igen.

Han lägger armarna i kors och svänger återhållsamt från sida till sida i väntan på att hon ska börja.

Händerna kommer bara halvvägs upp ur jackfickorna innan de körs ner igen. Måste ha något att ta i.

Det där gröna ljuset hjälper verkligen inte. Hon känner sig som ett barn i en åttioårings kropp – den sortens avstötande är det. En spygrön varning för att man inte kommer klara av det som finns på andra sidan, och att man inte kommer förstå varför.

Men Hillevi är femtioåtta och i god form, och ansökte till mottagningen just för att få göra något uppoffrande innan det är försent, så hon lyfter på hakan och sväljer nervositeten, och på väg genom porten kollar hon över axeln tills Folmer är borta.

Det är så tyst här.